

ποιμένα, ο οποίος την είχε σώσει. Μετά τينا καιρόν ο ποιμήν προσεβλήθη υπό πυρετών. Η σύζυγός του τόν ένοσήλευεν, εκόλλησε την ασθένειαν και απέθανον και οι δύο.

«Αναπαύονται εις τόν κήπον, που είνε γεμάτος λουλούδια, θαμμένοι κάτω από τούς θάμνους του δενδρολιθάνου».

Τά δάκρυα της Κας Βαρτζαί έπιπτον επί της κεφαλής του παιδίου, τó όποιον έθλιβεν επί του στήθους της. Είπε να την οδηγήσουν εις τόν τάφον της αδελφής της, της αδελφής εκείνης, ή όποια είχε ζήσει πολύν καιρόν άκόμη άφ' ου την έκλαυσαν ως νεκράν... και εύλαβώς έκοψε κλωνίον εκ του δενδρολιθάνου, του άνθούντος υπεράνω της Ιλόνκας.

Παρεκάλεσε την γραϊάν να έλθη εις τόν πύργον με τόν έγγονόν της και ύπεσχέθη νάναλάβη αυτή την άνατροφήν του παιδίου. Η γραϊά δέν ήθέλησε να έγκαταλείψη πλέον την καλύβην, κοιτίδα και τάφον όλων της τών άγαλλιάσεων, αλλά παρέδωκε τó πα διον εις την καλήν και ώραϊαν γυναικα, παρακαλούσα αυτήν να τó αγαπή πολύ.

Η κυρία Βαρτζαί έπηρε μαζί της τó παιδίον και τó άνέθρεψε μετά του υιού της, ό όποιος ήτο κατά έν έτος νεώτερος του μικρού ποιμένος.

Επωνόμασαν τόν υιόν της Ιλόνκας Στέφανον Ζεκελν και όταν έμεγάλωσεν οι Βαρτζαί τώ παρεχώρησαν μεγάλα κτήματα.

Οι συγγενείς του Πέτκη έμαθαν τó μυστικόν της εξαφανίσεως της Ιλόνκας, μετέβαινον δέ καθημερινώς και προσήυχοντο επί του τάφου της.

Και ό κόσμος επίσης έμαθε τó μυστικόν τουτο, όλοι δέ οι καθώς πρέπει άνθρωποι άπεφάνθησαν, έπεικώς, όπως πάντοτε, ότι ό έρωσ της Ιλόνκας προς τόν ποιμένα εκείνον ήτο... έν μέγα αίσχος.

ΝΕΚΡΟΣΤΟΛΙΣΜΑ

... Νά πέφτον τ' άνθι' άπάνω σου,
τά μηλα στην ποδιά σου,
Τά κρεμζογαρούφαλα
τριγύρω στο λαιμό σου!
(Δημοτ. Μοιρολόγι).

Ρόδα ξανθά του κήπου της, αδέρφια της γλυκά,
Ρόδα λευκά και ρόδι' άχνά και ρόδα ευωδιασμένα,
Έλθατε τριγυρίστε την και σεις πονετικά,
Έλθατε κλάψτε την νεκρή και σεις μαζί με μένα!

Και συ ξανθούλι αγιόκλημα και συ άσπρο γιασεμί
Και κρίνα που τή βλέπατε με πόθο χτες σιμά σας,
Τώρ' άπλωθήτ' όλόγυρα στην ύψη τή γλωμητή
Και βράνετε τόν ύπνο της με τή μωσκοβολιά σας.

Και συ νυφούλα του βουνοϋ, άγραμπελη λευκή,
Όπουξε άγάπη ξέχωρησά ευώδιαστά σου κάλλη,
Άπλώσου σταν νεκρόσθη και σκόρπ' άπάνου κεί,
Στεφάνωσε στερνή φορά τ' άχνόξανθο κεφάλι!

Και άκακίες άπάρθενες κι' άθώες πασχαλιές,
Σκορπάτ' άνθους επάνου της, άνθους όλόγυρά της,
Και σεις που της ζηλεύατε την όμορφιά, μηλιές,
Σωριάστε τά ροδόμηλα μέσα στην άγκαλιά της.

Γύρτε, μυρτιές, στο πλάι της και σεις αδερφικά,
Δαφνούλες συντροφέψτε την εκεί που πάει αιώνια.
Και σεις που της μορφαίνετε τά κάλλη τά θεϊκά
Και της γλυκομυρώνετε τά όλόδροσά της χρόνια

Τών λαγκαδιών μυριόχρωμα λουλούδια, δροσερά,
Όλόευωδα έδώ γύρω της τώρα και σεις σκορπάτε,
Νά της θυμάτ' εκεί βαθιά του κόσμου τή χαρά,
Στά σκοτεινά της όνειρα τó Μάη να της θυμάτε!

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

ΔΙΔΥΜΟ ΕΚΚΛΗΣΑΚΙ

Γυρμένο εις την γωνιά μιās άτειχίστου αυλής, έναντι σειράς πτωχικών οικισκων, κάτω από δύο-τρεις αγριοκαρυδιές, πίσω από ένα πρασινοκίτρινο άρρωστιάριο πεύκο, φτωχό και ταπεινό εγείρεται τó δίδυμο εκκλησάκι.

Εμπρός του ό δρόμος έκτείνεται θορυβώδης, δρόμος έν αυτή τή πόλει, τρελλά και άφηνιασμένα τόν διασκελίζουν τά μικρά παιδιά της γειτονιάς, που πετροβολούνται άναμεταξύ των και κυνηγιούνται και υβρίζονται, άφελώς περιπατούν επ' αυτού έν άτημελησία περιβολής, άπλυταις, άκτένισταις, γειτόνισσαις με τά βυζανιάρικα στην άγκαλιά τους, που αυτά μεν σκούζουν παντοτεινά, ένω εκείναις συναμεταξύ των φλυαροϋν, ρεμβός και σκυθρωπός με τά χέρια σταυρωμένα επί της ράχώς του, με την κεφαλήν σκυφτήν περιφέρεται έξω από τó μαγαζί του ό φουρνάρης, ένας στραγαλός περνά μια στιγμή, ρίχνει τή βραχγιασμένη του φωνή και φεύγει, εύμορφο κοριτσάκι σπεύδει γοργοτρέχον από θύρας εις θύραν, άλλο μεγαλοφωνώς κουβεντιάζει με τή γειτόνισά του, νέοι έργατικοί, άλλοι, μαθηταί, τόν παρέρχονται ταχείς και χάνονται εις την καμπήν του εκεί επάνω προς τά ύψώματα, όπου διαφαίνονται ύπέρ τās στέγας τών οικιών τά κράσπεδα της Άκροπόλεως.

Έένο και έρημο, άλειτούργητο και πάμπωχο τó δίδυμο εκκλησάκι στή γωνιά, κανενός δέν προσελκύει τó βλέμμα. Δίπλα του εις την μεγάλην αυλήν δύο-τρεις πλύστραι, άνασκουμπωμέναις, πλένουν, άπλώνουν, κακαρίζουν και εύθυμολογοϋν, χύνουν νερά σχεδόν παρά τούς τοίχους του. Είνε ως μικρού πετροκτισμένου καλυδιού ή ύψις του και άν δέν είχε την μικράν καμπάνα του και ύπ' αυτήν τó σιδερένιο σταυρουδάκι του, και κάτωθεν έντειχισμένην την εικόνα του Προφήτου Ηλιού κανείς δέν θα τó έξελάμβανεν ως εκκλησίαν. Η εύλαβής γειτόνισσα που είνε ιδιοκτησία της τó έχει βάψει με ώχραν ύπως και τó σπίτι της και κάτω ένα μέτρον ύπέρ την γήν του έπέρασσε κόκκινο ζουνάρι.

Και όμως δύο άγίους στεγάζει ή ταπεινή του στέγη, παρά τόν Προφήτην Ηλίαν τόν Άγιον Χαράλαμπον. Του πρώτου είνε εύρύτερον τó ένδιαίτημα, άνετώτερον, θολωτόν, δεχόμενον τó φώς από δύο παραθύρων, δύο κανδήλια κάουν εμπρός εις τó ξύλινον με της τοίτιναις κουρτίνας του τέμπλον του. Ο άλλος φτωχότερος είνε τρυπωμένος εις βαθυσκότεινον και πινηγράν γωνίαν, όπου μόλις ένός άναστήματος ύψος ύπάρχει υπό την έπικλινη στέγην που ξεφεύγει μετά τόν θόλον. Σκιαί πυκναί, που δέν ισχύει να της σκορπίση ένός κανδηλίου τó παλματωδες φώς, σκεπάζουν τó τέμπλον του.

Αμφότεροι λησμονημένοι και φτωχοί άγιοι δέν λειτουργοϋνται τακτικά. Παπάς δέν μπαίνει εκεί μέσα, ούτε άτμής θυμιάματος άναβαίνει προς τόν θόλον, ούτε λάμψις κεριών άστραποβολεί, ούτε άναθημάτων πλούτος μαρμαίρει, ούτε κάλλος εικόνων ύπάρχει, ούτε γραμμή στασιδίων καλύπτει τών τοίχων την γυμνότητα, ούτε λευκότης μαρμάρου έπιφαίνεται εις τó δάπεδον. Τίποτε από αυτά. Γύμνια και ένδεια κατατρώχει άμφοτέρους, και άν τούς θυμηθή κανείς μια φορά τó χρόνο, τότε ακούουν ψαλμωδίας και όσφραίνονται λίθων και βλέπουν φωτοχυσίαν.

Και άν περάση στής δυο μέραις μια φορά εύλαβής άνθρωπος, να του άνοίξη ή γειτόνισσα την πόρτα, να κάμη τó σταυρό του, ν' άνάψη κανένα κεράκι, ένα κεράκι εις δύο άγίους, εις δύο ναούς, ένω απέξω πλένουν, άπλώνουν, κακαρίζουν και εύθυμολογοϋν οι πλύστραι, και ό δρόμος άπηχεί τόν συνήθη του θόρυβον...

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΒΩΚΟΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΙ

«Κοίτα το, φίλε Γιάννη, κοίτα τó τραγί
»σ' εκείνο άπάνου τ' άψηλό στενό λιθάρι.
»Θαρρείς μήτ' ένα κεί πώς δε χωρεί ποδάρι,
»κι' ό τράγος στέκει άπάνου δίχως συλλογή.

»Μās βεβαιώνει ως τόσο ένας σφός βαθός
»τò πώς μπορεί τά πάντα ό άνθρωπος να κάνει.
»όμως μπορείς έσύ, για πές μου τώρα, Γιάννη,
»σ' έτσι στενό λιθάρι άπάνου να σταθής;»

Είταν τó ρώτημά μου κάπως ξαφνικό,
και συλλογιέται ό Γιάννης ξώντας τó κεφάλι,
σ' τó τέλος όμως είπε «Μήτ' έγώ μήτ' άλλοι
»μαζί μου δέκα δέν μπορούν, αφεντικό».

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ηλεκτρικά θαύματα.

Έν τή βερολινεϊα Ουρανία εγένοντο έσχάτως δοκιμαί με ήλεκτρικά ρεύματα μεγάλης έντάσεως και έπαγωγής, αίτινες έδωσαν έκπληκτικά αποτελέσματα. Το περιεργότερον εις τά ισχυρά ταύτα ρεύματα είνε ότι δύνανται ν' άχθώσιν δια του ανθρώπινου σώματος χωρίς να βλάψωσι τουτο' ούτω π. χ. έτέθη αυτός ό πειραματιζόμενος μεταξύ τών δύο συρμάτων ρεύματος δια του όποιου κατεκαίετο τó σύρμα ήλεκτρικού Λύχνου Έδισσων ή και τεμάχιον ξύλου, χωρίς να πάθη τίποτε.

Νέα περί του αντιδιφθεριτικού όρρου.

Περί της θεραπείας της διφθερίτιδος δι' όρρου γράφει νυν ό διάσημος παιδολόγος καθηγητής Σόλτμαν έκ Λειψίας έν τω Γερμανικώ Ιατρικώ Έβδομαδιαίω Φύλλω. Όμιλεί περί 193 ασθενών έκ διφθερίτιδος οτινες ήσαν υπό θεραπείαν έν τω νοσοκομείω των παιδων της Λειψίας εις διάστημα 9 μηνών. Έκ τούτων 71 κατά τους 4 πρώτους μήνας δέν έθεραπεύθησαν δι' όρρου, αλλά κατόπιν εις 122 παιδιά έγένητο ή θεραπεία δι' όρρου. Εις την πρώτην περίστασιν απέθανον 39,8 τ. έ. (από 71 παιδιά απέθανον 28) εις δε την δευτέραν 18 τ. έ. (από 122 παιδιά απέθανον 22). Μ' όλα τα εύχάριστα ταύτα αποτελέσματα δέν έδωκεν ό καθηγητής Σόλτμαν μεγάλην σημασίαν εις την στατιστικήν ταύτην, πρώτον μέν διότι κατά τους 4 πρώτους μήνας ό χαρακτήρ της ασθενείας ήτο πολύ κακοήθης, δεύτερον δε διότι οι αριθμοί ούτοι έξαρτώνται από πλείστας συμπτώσεις. Πολύ σπουδαιότερον θεωρεί τό ζήτημα εάν διαρκούσης της ασθενείας παρατηρούνται συνεπεία της δι' όρρου θεραπείας συμπτώματα, άτινα αποδεικνύουσι την προς ίσασιν τείνουσαν ένεργείαν της «Αντιτοξίνης». Τοιαύτας όμως παρατηρήσεις ούδόλως ήδυνήθη να κάμη ό καθηγ. Σόλτμαν, ούτε όσον άφορᾷ εις τα τοπικά συμπτώματα ούτε εις την γενικήν κατάστασιν· παρετήρησεν όμως και ούτος όπως και άλλοι ιατροί τα μετά την ένεσιν αναφανόμενα έξανθήματα. Ό Σόλτμαν παρατηρεί έν τέλει ότι έκτός της δι' όρρου θεραπείας δέν πρέπει ποσώς να παροραθη και ή μέχρις τοϋδε έν χρήσει τοπική θεραπεία, και άι μέν δοκιμαί δι' όρρου έπιβάλλονται, ή απόδειξις όμως περί της αξίας της θεραπείας δέν έγκειται μόνον εις τας κλινικάς παρατηρήσεις και εις τα διά των ζώων πειράματα, αλλά πρέπει πρό πάντων να βεβαιωθη και έν τοις φυσιολογικοις και φαρμακολογικοις ιδρύμασι.

'Ο δι' ήλεκτρισμού θάνατος φαινομενικός.

Έν Αμερικῃ, ως γνωστόν, έκτελεΐται ή θανατική ποινή δι' ίσχυρου ήλεκτρικού ρεύματος εισαγομένου εις τό σώμα του καταδίκου, και ή μέθοδος αύτη λέγεται ότι έπιφέρει στιγμιαίως τον θάνατον. Τώρα όμως ίσχυρίζεται Αμερικανός τις ιατρός ονόματι Γκίββονς, ότι τα κατ' αυτόν τον τρόπον θανατούμενα πρόσωπα πάσχουσι μόνον νεκροφάνειαν και θα ήδύνατο τις να επαναφέρη ταύτα εις την ζωήν. Λέγει ότι τοϋτο έπιτυγχάνεται δι' ένέσειως ύγρου τινος εις τας φλέβας του καταδίκου έξ ής προέρχεται τεχνητή αναπνοή ήτις επαναφέρει αυτόν εις την ζωήν. Ό ιατρός ούτος λέγει ότι έδοκίμασε την μέθοδον του ταύτην εις ζώα, τα όποια έφόνευσεν δι' ήλεκτρικού ρεύματος δυνάμεως 1500 έως 2000 Βολτ και τα όποια επανέφερον άπαντα πάλιν εις την ζωήν. Εις πρώτην εύκαιρίαν θέλει να δοκιμάση την μέθοδον του και εις τινα κακοϋργον δι' ήλεκτρισμού θανατωθέντα και ίσχυρίζεται ότι εινε βεβαιότατος περί της έπιτυχίας.

**ΕΚ ΤΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣΚΟΠΕΙΟΥ
Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΤΙΟΥ 1895
Πλανήται.**

Άφροδίτη. — Είνε ορατή ως Έσπερος καθ' έσπέραν μετά την δύσιν του 'Ηλίου έν τω Δ. ορίζοντι, εις τον άστερισμόν των 'Ιχθύων. Τήν 9 Μαρτίου δύει 2 ώρ. 25 λ. μετά τον 'Ηλιον.
Άρης. — Φαίνεται τό έσπέρας έν τω άστερισμῶ του Ταύρου.
Ζεύς. — Καθ' έσπέραν και όλίγον πέραν του μεσονυχτιού εινε ορατός έν τω άστερισμῶ των Διδύμων.
Κρόνος. — Έν τω άστερισμῶ της Παρθένου ανατέλλει τό έσπέρας μετά την δύσιν του 'Ηλίου περί την 9 ώρ. Τήν 2 Μαρτίου ό Κρόνος απέχει του μέν 'Ηλίου κατά 1449 τής δε Γῆς κατά 1338 εκατομμύρια χιλιομέτρων.
Όυρανός. — Φαίνεται διά γυμνού οφθαλμού έν τω άστερισμῶ της Ζυγού. Τήν 2 Μαρτίου ή απόστασις αυτού από μέν του 'Ηλίου εινε 2765, από δε της Γῆς 2680 εκατομμύρια χιλιομέτρων.
Ποσειδών. — Είνε ορατός διά τηλεσκοπίου έν τω άστερισμῶ του Ταύρου.

Φιλολογικά, Καλλιτεχνικά, Έπιστημονικά, Ειδύσεις.

Η «Φαῦστα» τό γνωστόν δράμα του κ. Βερναρδάκη, επαίχθη κατ' αυτάς μετά μεγάλης έπιτυχίας έν Κωνσταντινούπολει. Η δεσποινίς Βεράνη, ή υποδυθείσα την ηρώίδα ήρατο θρίαμβον, κρίσεις δε πλήρεις ένθουσιασμού έδημοσίευσαν τα βυζαντινά φύλλα και ίδιᾷ ή «Κωνσταντινούπολις» έν η κατεχωρήθη λίαν αξιαναγνωστος περί του δράματος και της υποκρισεως έπιφυλλίς.
Μετά τό Πάγκα, και πιθανόν όχι πέραν της έδδο- μᾶδος της διακαινησίμου, θα γίνουσι τα έγκαίνια του νέου Δημοτικού Θεάτρου του Πειραιώς. Ηνω- μένος θίασος υπό τους κ. κ. Ταβουλάρην και Άλεξιάδην, συμπράττοντος και του κ. Αρνιωτάκη, θα δώσῃ σειράν παραστάσεων έργων εκλεκτών. Μεταξύ των πρώτων θα παρασταθῶσι και τα τέσσαρα δρά- ματα, έκ των υποβληθέντων εις τό Ρετινείον Δια- γώνισμα, τα διεκδικούσα την δάφνην, ή δε άγωνό- δικος έπιτροπή θα επιφυλαχθή να έκέρη την άπόφα- σίν της μετά τας παραστάσεις ταύτας, συνεργαζομένη ούτως ειπείν έν τη κρίσει αύτης μετά του μεγάλου δημοσίου. «Έκτός της καλλιτεχνικής σπουδαιότητος του νεωτερισμού αυτού — γράφει ή πειραική «Πρό- νοια» — ανιδρύοντος επί νέων βάσεων τους τόνον ξε- πεσμένους τῶ όντι παρ' ήμιν δραματικούς άγῶνας, αι τέσσαρες αύται παραστάσεις, αποτελούσαι ούτως ειπείν ζωντανόν διαγωνισμόν, δύναται να φαντασθῆ κανείς εις ποτον βαθμόν τό ξεξέριον τό ένδιαφέρον και την περιέργειαν του κοινού». Περί τούτου θα γρά- ψωμεν έκτενέστερον εις τό προσεχές ίσως φύλλον της Είκο νο γ ρ α φ η μέ ν ης 'Εστί ας.
Είς την έφημερίδα «Εστία» ό κ. Αργύρης Έ- φταλιώτης έδημοσίευσεν ώραιότατην μετάφρασιν του περιφήμου ποιήματος του Λεκόντ Δελιλ «Τό Μανσό». Τό τελευταίον τετράστιχον, τό τσακίς μνημονευθέν, αποδίδεται ως εξής:

Και τόρα, στην ξερή άμμουδιά ποῦ ή άγριάδα βγαίνει,
Κ' ή θάλασσα βογγάει σιμά κ' άπλώνει τον άφρο της,
Μαζί με τόνους φίλατους κοιμάσαι, ω χαϊδεμένη
Της πρώτης μου της νιάτης!

Τήν π. Κυριακήν έν τῶ Μητροπολιτικῶ Ναῶ έτε- λέσθη μνημόσυνον ύπερ αναπαύσεως της ψυχῆς του έθνικού ποιητού Άγγιλλέως Παράσγου, επί πα- ρουσία του Υπουργού της Παιδείας και κόσμου πολ- λού. Έπί τῆ εύκαιρία ταύτη δημοσιεύομεν σήμεραν και τό τρίτον έκ των ανεκδότην ποιημάτων, των δο- θέντων υπό του ποιητού εις την Είκο νο γ ρ α φ η - μέ ν η ν 'Εστία ν προς δημοσίευσιν.
Τό άκέφαλον πτώμα, τό έκβρασθέν έν Πειραιεί, άνε- γνωρίσθη ως τό του Κεφαλλήνου Μακρή, όστις πρό ημερών ειχεν εξαφανισθῆ. Η άνάκρισις εύρίσκε- ται επί τα ίχνη των δολοφόνων.
Οί φοιτηταί της Φιλολογίας και πάλιν δέν προσέρ- χονται εις τα μαθήματα, άπατιούντες να διορι- σθῆ ταχέως καθηγητής της Αρχαιολογίας. Πρό της καταπαύσεως όμως των ταρχαῶν ή Κυβέρνησις δέν σκοπεύει να έρωτήσει την Σχολήν περί νέου καθη- γητού.
Επανήλθεν έκ Κερκύρας ή Β. Οικόγενεια, όπου ειχε Εμεταθῆ προς έπίσκεψιν του Τσαρέβιτς Γεωργίου. **Παρητήθη** ό διευθυντής της αστυνομίας κ. Κ. Βούλ- τσος, ως μελλών να έκτεθῆ έν Ζακύνθῳ εις τας προσεχείς βουλευτικᾶς εκλογάς.

Η προθεσμία προς ύποβολήν χειρογράφων εις τον Διαγωνισμόν του Διηγήματος, λήγει τῆ 15 Μαρτίου οριστικῶς.

Ναύτη, Έντα ὄθα. Καί αυτό άκατάλληλον. 'Ωραία ή ιδέα, κακή ή εκτέλεσις. — R. d. P. Έν- τα ὄθα. Μόνον τό «Χιόνι» εινε καλόν και θα δημο- σιευθῆ. — κ. Γ. Κλ. Αμτι Δέν δυνάμεθα, δυστυχώς, να σᾶς εύχαριστήσομεν· εινε μετριώτατον. — κ. Κ. Ι. Α. Σιμπριχίτ. 'Ελήφθη, εύχαριστοῦμεν. — Άλέξανδρον, Έντα ὄθα. Έχετε ακόμη καιρόν διά τό «πολύ μεγάλο βήμα προς τα μπρός». — Εὐάλαλ, Πύργον. 'Ο, τι έγράψατε α' δέν εινε ήθογραφία, β' δέν εινε καλόν. — Β. Γ. Ι. Λάρισσαν. Σᾶς έστεί- λαμεν. Έγχαμεν βλην την διάθεσιν να ξανατείλω- μεν, αλλά δυστυχώς δέν ύπάρχει άλλο αντίτυπον εις τό Γραφειον μας. — Ανθ. Λ. Έντα ὄθα. 'Ελήφθη, εύχαριστοῦμεν. — Ν. Θ. Α. 'Ιδέα κοινοτάτη, στίχοι χωλοί. — Ανοξίν Έντα ὄθα. Φαίνεται ότι και άλλοτε μᾶς έστείλατε υπό άλλο ψευδώνυμον. Δέν μᾶς ήρесе. — Ταχτικήν άναγνωστριαν. Έντα ὄθα. Διά σᾶς ποια θα ήτο ή ικανοποιητική λύσις; Να τι- μωρήθῆ ίσως ό ήρωσ του μυθιστορήματος δι' ὄσα κακά έπροξήνησεν εις την ηρώίδα. Εις τό τέλος τον είδατε «εις του ὄλβου τό άωτον» και ελησμονήσατε ότι ή πτωχεία και ή αθλιότης θα εινε τό τέλος ενός τυροδιώτου και χαροπαίτου ως αυτός. 'Αλλά, βλέπετε, ή συγγραφεὺς απέφυγε να τον παρακολου- θήσῃ μέχρι τέλους, διά να κάμη την λύσιν της καλ- λιτεχνικότεραν και ζωηροτέραν. Η 'Ιουλίττα άκο- λουθῶσα και πάλιν τόσοσ άπροσοχήτως τον Δεσπὸν και φερομένη μετ' αυτού εις τό άγνωστον, παρου- σιάζει τον μοιραϊόν εκείνον έρωτα, ό όποίος προσ- κολλᾷ αιώνας την γυναίκα εις τον εμπνέοντα αυ- τόν άνδρα. 'Ο δεσμός εινε έσωτερικός, μυστηριώ- δης, Άλτος και με την έντύπωσιν αύτην ήθέλησεν ή Σάνδη να μείνη εις τό τέλος ό άναγνωστής. — Σ. Δ. Άλεξ. Κέρκ ο ρ α ν . Δέν εδγάλαμεν λέξιν από τό ποιήμα σας. Σᾶς τό επιστρέφομεν ταχυδρομι- κῶς. — κ. Α. Δ. Διγανίδην, 3 Ήμερ. έστάλησαν — κ. L. Z. Lina. Χρήματα ελήφθησαν, βιβλία έστάλη- σαν. — κ. Σ. Β. Κων]πολι. Ήμερολόγιον έστάλη. — κ. Φ. Π. Δημοδιόδασκαλον, Δ ευ κ ά δ α. Την έπι- στολήν σας δέν ελάδομεν ήμετε, αλλ' ή έφημερίς 'Εστία, ή όποια σᾶς ενέγραψε συνδρομητήν διά μιάν έξαμηνίαν και έκτοτε σᾶς στέλλει και τα δύο φύλλα. Τί συμβαίνει όμως άγνοούμεν. — κ. Α. Σ. Έστ. Βαρκελώνη. Έλήφθησαν, εύχαριστοῦμεν.